

Erol ŞENUZ

bizden biri

NASIL MAKİNE MÜHENDİSİ OLDUM ...

1957 Eskişehir doğumluyum. Rahmetli babam, asıl uğraşı dalı farklı bir kurumda çalışıyor. Fakat kurumun nadiren yaptığı masa üstü isimlikler o zaman çok popüler. Makam sahibi kişiler bu isimliklerden elde etmek istiyorlar ve çok yoğun talep var. Kasabamızın belediye başkanı da bu isimliklerden istediğini babama, babamda isimlik talebi olduğunu kurumuna iletir. Bir süre sonra o nadiren yapılan isimlik üretimi zamanı gelir ve babama sorarlar; -"Hani isimlik talebin vardı. Ad, Soyad ne?" Babam ne yaptıysa da belediye başkanının soyadını hatırlayamaz. Ama hakkını kaybetmemek için "Oğluma bari yaptırayım" diye düşünüp, bozuntuya vermeden cevaplar: "Erol Şenuz" -"Peki mesleğine ne yazalım?" diye sorduklarında kısa bir duraklamadan sonra onu da yanıtlar: "Makina Mühendisi" ... İlkokul I. Sınıfı gidiyordum ve bir masa üstü isimlik sahibiydim;

Erol Şenuz / Mak.Müh.

Anlayacağınız başka bir seçme şansım kalmamıştı... Kısıntılı ekonomik koşullarımız ve kalacak yer sıkıntılarında zaman zaman gar ve otogarlar da yatarak sınavlara girme pahasına da olsa, 1982 yılında Gazi Üniversitesi Makina Mühendisliği bölümünden mezun oldum.

İş hayatıma 1982 yılında EMSAN - Eskişehir Makina Sanayisi'nde başladım. 1983 yılında Ankara J.Ağır Bakım Fabrikası'nda askerliğimi yaptım. Aynı yıllarda 2.085 gün gibi uzun bir süre flört ettiğim Mine Hanım ile evlendim.

İŞ ARADIĞIM GÜNLER, İŞ HAYATIM...

Neden anlattığım yazımın ilerleyen bölümlerinde anlaşılacak bir anımı aktarmalıyım: 1984 yılında askerliğimi bitirmiş, evli ve işsizdim. Bozüyük Toprak Seramik Fabrikaları'nın açılışı yapılacak ve temizlik müteahhidi eleman arıyordu. Hiç unutamıyorum: Fabrikanın o uzun uzun camlarını iş buldum diye nasıl hevesle sildiysem? İş bitiminde çift ücret almıştım. Yine 1984 yılında biricik kızım ve şansım Duygu dünyaya geldi.

1984 -1987 yıllarında Eskişehir ENTİL Döküm Fabrikası'nda Bakım Şefi olarak görev yaptım.

1987 - 2007 yıllarında hani o mühendisliğimin ilk yıllarında camlarını silmiş olduğumu hiç unutmadan ve özellikle verilen işi, görevi beğenmeyenlere hiç gocunmadan, gururla anlattığım, Bozüyük Toprak Seramik Fabrikası'nda sırası ile: "Bakım Şefi", "Yardımcı İşletmeler Şefi" ve 1995 yılından itibaren "Yardımcı İşletmeler Müdürü" olarak görev yaptım. Burada birçok bakım faaliyeti, iyileştirme ve sistemi çalışmalarının haricinde; kendi bünyemizde projelendirilmesi ve imalatının önderliğini yapmış olduğum, ithal edilen emsallerine göre %80 daha ucuz, el ile üretime göre %50 daha az işçilikle ve %100 daha fazla ürün elde edebilen, toplamda 30 adet Döküm Makinalerinin üretimlerini gerçekleştirdim. 2007 yılında emekli olup ayrıldım.

Halen ODÖKSAN Osmaneli Döküm Sanayi Fabrikası'nda Bakım Müdürü olarak görev yapmaktayım.

ÖĞRENCİ VE GENÇ MESLEKTAŞLARIMA KISSADAN HİSSELER...

Aynı zamanda kendimi ifade eden, 50 yıllık yaşantım ve 25 yıllık meslek hayatımda edindiğim tecrübelerden yola çıkarak öğrenci ve genç meslektaşlarıma öğütlerim olacak:

- Öğrenmek için elinize geçen hiçbir fırsatı isklamayın. Unutmayın ki ihmal ettiğiniz her şeyi mesleğiniz gereği bir gün mutlaka öğrenmek, çözmek zorunda kalacaksınız.
- Maddiyata önem vermeyin. Aza kanaat edin. Köşe dönücü olmayın. Önce hizmetinizi verin. Sonra isteyin.
- Mesleğinizi sevin. Güzel ülkemize yararlı kişiler olun.

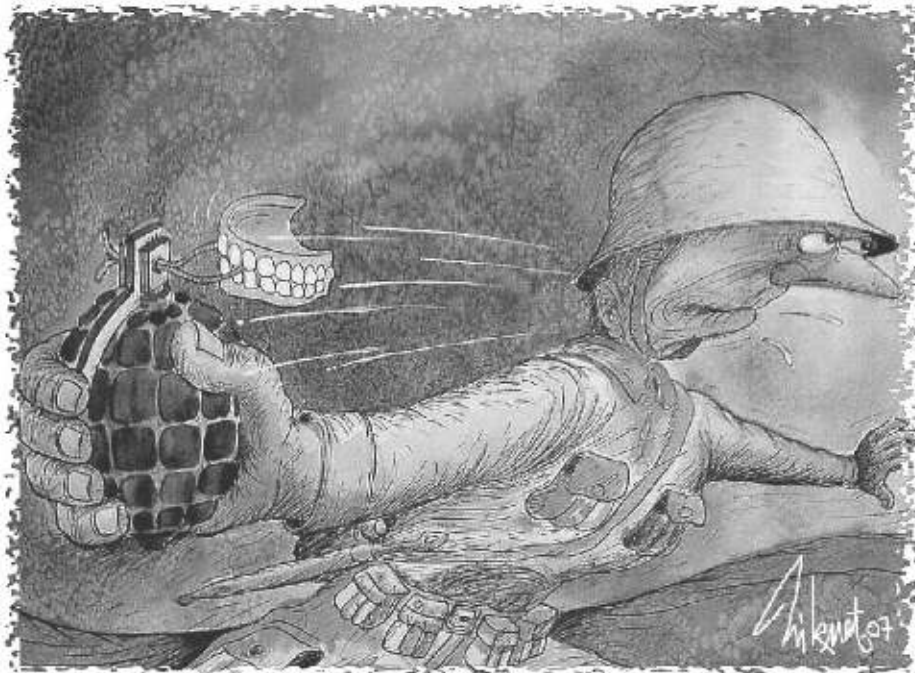
- "İş yerinde iş yapılır" prensibiniz olsun. İşe karşı bir duruşunuz olsun. İşe karşı agrasif ve disiplinli olun.
- Hayatta kendinize dair ve sizi hatırlatacak özeliniz olsun.
- Az ama gerçek dostlar edinin.
- Ailenizi önemseyin. Sevin. Mutlu olun.

VEDA ZAMANI...

Sınırlı imkanları ile bu günlere gelmemde katkıları olan aileme, iyi ve kötü günlerimde her zaman yanımda ve destekleyicim olan sevgili eşime, Mühendislik öğreniminde III. yılında olan ve bu güne kadar hiçbir problem yaşatmayan, yaşamadığımız biricik kızıma, Emekleri geçen hocalarıma ve meslektaşlarıma sonsuz teşekkürlerimle, sevgi ve saygılarımı sunuyorum. HOŞÇAKALIN...

Karikatüristimiz Hikmet CERRAH 'ın dünyada en çok satılan gazete olan YOMIURI SHIMBUN gazetesinin düzenlediği 29. karikatür yarışmasında "Jüri Özel Ödülü'nü" kazanan karikatürdür. Kendisine Mesleğinde Başarılarının Devamını Dileriz.

Yarışmanın Konusu : DİŞLER

29th. Yomiuri Shimbun Cartoon Contest "SPECIAL PRIZE OF SELECTION COMMITTEE" award ; Hikmet CERRAH / TURKEY

Yüzme bilmeyen 'sevincin' denize düşen ayak izi...

Sanat

Rahmi EMEÇ

Ne yazmalı?

İşin içine ölüm girince 'yas' kaçınılmaz bir hal alıyor. Hele o sözünü ettiğimiz ölüm bir nefeslik mesafedeyken... Ve günün birinde en yakınımızdakini alıp götürdüğünde...

Ne yazmalı?

Yas, ölüm defterine eklenenlerin sayısı arttıkça, aynı ayak izlerinin üstünde yürür gibi oluyor insan. Derin bir uykunun içinde, bütün renklerin 'griye' doğru yol aldığı avuç içi kadar küçülmüş dünyada, adeta bir sayıklama haliyle yürür gibi...

Ne yazmalı?

Yas tutma nöbetleriyle 'gri' dünyanın arasında garip bir uyum var. Sözcüklerin, tanıma çıksa da bir türlü cümleye dönüşemediği gibi...

O bir nefeslik yakınımızda dolaşan ölümün, aniden içimizden birini yıkıvermesiyle birlikte onun kim bilir kaçınıcı ayak izlerinin üstünde yürüyoruz.

Ne yazmalı? sorusunun yanıtı çok ağır. Benimki acının yolculuğuna bir 'değini' olabilir ancak.

Yukarıda sözünü ettiğim 'yas', insanın 'kendisinden taşıdığı' bir zaman diliminde çıkar gelir. Ölümü düşündüğünüz zaman gelir... Basın tarihimiz de, böyle bir 'yas'ın bizi kendimizden sık sık taşıdığı bir tarihtir ve o 'kötü tarih' 1909 yılında **Hasan Fehmi Bey**'in öldürülmesiyle başlar.

Arada çok sayıda 'yas' var. Çok sayıda aynı ayak izinden yürünmüş takvim yaprakları...

Birincisi **Abdi İpekçi**'dir. Tarih: 1 Şubat 1979.

İkincisi **Uğur Mumcu**. Tarih: 24 Ocak 1993.

Üçüncüsü **Metin Göktepe**. Tarih: 8 Ocak 1996.

Ve eklenen son yaprak: **Hrant Dink**. Tarih: 19 Ocak 2007 Dördünün de 'kötü tarihi', yaşadığımız ocak-şubat aylarına düşüyor.

***

Basın tarihimizde bir başka ölüm 'tekelleşme'dir. Çünkü onun için aralanan kapılardan; sendikasıylaştırma, düşük ücret, işsizlik, kısacası geleceksizlik girdi.

Şu 'yas' aylarında şunu da söylemeli: Basın tarihimiz, 1960'lı yılların başlarında bir 'sevinç' yaşamıştı. O sevinç, basın emekçilerine 'geniş haklar' tanıyan 212 sayılı yasaydı. Şimdi her şeyde olduğu gibi, o konuda da 'rövanş' almak isteyenler var. Öyle ki, kısaltılmışı bir 'yılan ışığını andıran' Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası (SSGSS) ile 'yıpranma' payımız kaldırılıyor. 20 yılda 5 yıla tekabül eden 'yıpranma' yeni yasayla yok olacak.

***

Yukarıda saydığım; Hasan Fehmi Bey'den Hrant Dink'e uzanan 'gazeteci cinayetlerine' bir yenisi ekleniyor: Toplu cinayet!

Bizim 1960'lı yılların başında elde ettiğimiz o 212 sayılı 'sevinç', çalışma yaşamında henüz 'yüzme öğrenmeden' onca ölümün yasında ayak izlerini sürüp gelmişken, şimdi koca bir denizin içine atılmak üzere.